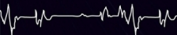

NULTÝ STON

Ján Marton

Nultý ston

Ján Marton

Venované Jožkovi, Maruške, Jolanke a Jankovi
(starým rodičom).

Text © Ján Marton, 2013

© HladoHlas Group, spol. s r. o.

Rumunskej armády 1/6, 036 01 Martin

info@hlahohlas.sk, www.hlahohlas.sk

Obálka © Marián Mereš

Vnútro © Pavel „Hirax“ Baričák

1. vydanie

Martin 2013

ISBN 978-80-89502-73-8

Predkrm

Predbiehame sa, míňame, ukazujeme chrbty a pri kúsku šťastia aj tváre. Lietame, aby sme padli, padáme, aby sme mohli pokľaknúť, a pri dobrej konštelácii tam hore možno zase raz aj vstaneme so zdvihnutou hlavou a s pomerne rovnou chrbticou. Meníme svet, aby sa zase dostal do tých istých kolají.

Cítíme sa byť nepotrební, aby sme pochopili, že niekedy je to celkom naopak a my tu máme presne svoje miesto. Sme len planéty, ktoré do seba narážajú a vymieňajú si signály. Pri troche príťažlivosti vieme druhej strane venovať tekutiny, pachy alebo celých seba. Niekedy aj svoj život.

Dvaja sa tak menia na jedno len preto, aby sa opäť jedného dňa rozdelili. Potom sa ich duše zase spoja v nových telách a v celom tom kolobehu dokonalosti nastavujú jeden druhému svoje zrkadlo. Čo sa má stať, stane sa len preto, aby sme sa pýtali prečo. A ak sa nič nestane, pýtame sa tiež.

Sme mikročastice s kopou otázok a nevyriešených rovníc hlboko vo svojom vnútri. Stávame sa rodinou, aby sme sa mohli neskôr rozdeliť pre iné názory, farbu pleti alebo sny. Neskôr sa presne pre tie isté detaily spájame a hľadáme ďalšie východiská, ako sa zase stratiť. Každý sám za seba do novej skrýše, do vlastnej nory.

Hľadáme samotu a ticho len preto, aby sme sa zase raz vrátili na základnú školu, do prvej triedy plnej džavotu, iných starostí a skutočnej čistoty. Chceme ticho, lebo sami vieme, že dlho nevydržíme a zatúžime po zvukoch, možno aj po plači a reve.

Sme nevyspytateľní. Sme plní otáznikov, aby sme vzápätí našli odpoveď. Realita, ktorú s odpoveďami spoznáme, je šokom. Šokovou terapiou prechádzame, keď nevieme ako s odpoveďou naložiť, hoci sme o nej dlho snivali. Neprichádza víťazstvo, žiadny titul v ťažkej váhe, nenachádzame rovnováhu, pre nás tak bytostne podstatnú.

Hľadáme sa, aby sme sa našli, a hneď nato zase stratili v podobných šírkach. Rodíme sa, aby sme mohli umrieť a naopak.

Pred prvým nádychom na zemi existuje ešte ston. Je to veľmi tichý zvuk, ktorý zatiaľ nikto nedefinoval. Ston to s nami ťahá celý náš pozemský život. Ťahá s nami káru až do konca. Je v našom absolútnom strede a reguluje všetky tie chemické procesy, ktorým pracovne hovoríme emócie. Je ako náš kompas, naša predpoveď počasia, naša slabosť aj sila. Vie, kedy pri-tlačiť na pílu a kedy zvolniť. Reguluje slané potoky aj výkriky radosti. V deň, ktorý nazývame Súdnym, ston vypúšťame z duše do vesmíru.

– Strašná, ale strašná chujovina. Súdny deň neexistuje!!! – zakričal som zo sna.

Vesmír je plný stonov, ktoré sa v nových dušiach vracajú na zem, ako sa vracajú sťahovavé vtáky z teplých krajín, a zabezpečujú kolobeh.

Stony sa nepredbiehajú, plavia sa na svojich skromných bárkach a čakajú na nás. Samospádom sa púšťajú na zem, aby mohli do ďalšieho rodia- ceho sa tela vniesť pokoj, po ktorom príde nepokoj, a darovať nám istotu, aby sa neskôr zrodila neistota.

Každý ston sa vráti. Každý. A keď sa jedna z dvoch pozemských duší poberie buď hore, alebo dole, čistota stonov nedovolí, aby sa viac nestretli.

Tu na tejto zemi, v tomto živote sa nestretávame náhodou. Môžu za to práve naše stony, ktoré si k sebe priťahujeme pri príchode na svet. A ak sme sa stretli, malo to pre niečo byť. Možno len pre splatenie dlhu alebo na dokončenie začatého z minulých životov.

Sme tu, lebo tam hore s nami majú bohovský plán. Každý z nás je plá- néťou. Sme jedineční a svojím spôsobom neskutočne skutoční. Presne ako tento príbeh, ktorý sa nestal len preto, aby sa prihodil všetkým posta- vám v ňom. Možno sa prihodí až v tom ďalšom živote. A možno nikdy, aby ostal večným.

Budte slobodní a verte v dobro ľudskej duše.

Jano Marton, vo Svite 28. 6. 2012 o 18.28

Blažený buď, Stonoraj

Len ston na prasknutú slzu
a iba duše, čo dve hlasné tichá
do nich vzlietli.

Nech nebo pokropí dúhu
a tvoje telo
nech je večným.

Popros piesok o kameň
a premeň
hlinu na lávu.

Pijem z teba,
kým sme čistotou
a aj hriešnou tvárou vesmíru.

1. kapitola

Keď sú parašutisti bez padákov a aj to ostatné niekedy láme rebrá

– Idem sa utopiť, – povedala Eva. Pohládila kľučku dočasne spoločnej kúpeľne.

Oskar si doprial dúšok svojho nápoja. Prevrátil oči a presýpacími hodinami v sebe. Na zemi odpočívali zbytočné obaly kondómov aj samotné gumové nástavce na mužnosť. Tvorili nádhernú koláž.

– Saudek môže ísť lízať ružové Barbie, – podotkol a odfoťil si tú nádheru do mobilu.

Samotné kondómy mu pripomínali ovce, vlastne skôr mračná na nebi. Oskar vzal jeden do rúk a ovoňal ho. Z gumy bolo cítiť Evu až príliš, aby ten kondóm len tak zahodil do koša. Potajomky si ho skryl do zadného vrečka nohavíc, hoci sám nevedel prečo.

Voda v kúpeľni hrala asi šiestu serenádu a on pokojne dopil drink. Komplet, až do dna. Kým Eva zo seba zmyla všetku soľ, kostolná veža dávala za pravdu slzám. Bol letný čas a v podchode neostali ani len posledné zvyšky stonov po páriaciach sa tínedžeroch.

Život otočil stranu a deň sa prebral do dokonalej reality. Oskara za nechtami páčila Evina vôňa a neschýlilo sa ani k samovražde. Eva sa ne-utopila, a ani nespláchla všetky slzy. Niektoré si ušetrila na horšie časy. Jej blondávä hriva spustená na ramienku bieleho tielka bola ako symbol bielej zástavy. Akoby sa pramene plavých vlasov chceli vzdať horúčave letného dňa.

Chodidlá a vlasy boli tým, čo na nej Oskar miloval najviac. Chodidlá preto, lebo keď nabrali spoločný smer s tými jeho, stálo to za to. Svet sa zastavil a nič nebolo v pláne. Iba oni. A vlasy preto, lebo bol nimi totálne posadnutý. Aj keď si to nevedel vysvetliť.

– Poď, láska, ideme, – šepla Eva.

– Kam? – opýtal sa jej.

– Každý opačným smerom, – vzdychla.

Oskar mlčal. Vo vnútri reval a cítil amputáciu končatiny. Nevládal pozerat ani do očí, ani na bielu zástavu, ktorá zakrývala ramienka bieleho tielka, celého jeho vesmíru.

Nepotreboval sa tváriť. On bol. Bol vesmírny tím, že bol taký, akým sa narodil. Nehral, nepotreboval byť nikým iným. Preto sa nahodil do obtiahnutých károvaných kratasov zelenej farby, krikľavo ružového trička s nápisom I AM HAPPY, I AM GAY a poslednýkrát v tomto časovom prhlávisku objal Evu. Potom z predných vreciek vysypal všetky zvyšky noci a hodil ich do smetného koša spolu s cigaretou, čo mu dala Eva.

Viete, aké to je, keď chlap za bieleho dňa plače pri pive? Ja nie, ale Oskar mal v zadnom vrecku kondóm, ktorý si tam odložil vôbec nie ako trofej, ale len tak. Bezdôvodne. Veci, čo sa dejú bezdôvodne, sú hlboké ako tie najhlbšie priepasti sveta.

Eva sa vrátila k mame. Tá fičala na všetkých tých reality všiach, ktoré sa hemžili pod číslami kanálov na televíznej obrazovke. Mala názor, že Eva potrebuje niekoho použiteľného s istým mesačným príjmom, ktorý neklesne pod tritisícpäťsto eur. Chlapa, čo vyťahne jej dcéru od pokladne v Tesco. Bolo neprípustné, aby si Eva dovliekla domov Oskara, pankáča s deravým obočím a obrovským slnkom na chrbte. Veď čo by povedali ľudia?

Oskar mal svoje internetové rádio s muzikou, ktorá sa dnes už nenosí. Prázdne haraburdy ťažkého kalibru s hodnotnými textami Mám hodzinky Luj Viton a zlaté reťaze..., ktoré sa naňho valili zo všetkých médií, ho dohnali k totálnemu presvedčeniu, že nejakým spôsobom musí spustiť vlastné rádio a zachrániť tak samotnú scénu – tú fakt hudobnú. Stalo sa. Je to rok a rádio má pár skalných. Volá sa Rádio Eva.

Dni plynuli, čas sa topil ako na horúcej panvici a čím viac spolu boli, tým viac chceli. Dokonalá priama úmera. Oskar mal vo svojom prenajatom jednoizbovom byte mačku Šantal a rozvedenú sestru Kláru s dvojročným Hugom. V byte bolo vždy veselo. Ale naozaj vždy. Oskar sa často rozprával so Šantal, Huga mal rád ako svojho a sestru sa snažil pochopiť. Aj napriek tomu si však občas dobre vliezli do hrív, možno preto, že mali spoločnú iba mamu.

S Evou sa stretávali tak často, ako sa len dalo. Hlavne aby na to neprišla jej matka. Neprežila by to. Veď sama dokázala poslať k vode svojho frajera, bývalého šéfa miestnej pobočky v banke. Keď totiž zistila, že už na poste hlavy pobočky skončil, zostal už len vedúcim úseku sťažností a že okrem spoločnej hypotéky, čo má s exmanželkou, ešte musí bývalej platiť na dve decká, stal sa nepoužiteľným. Tých tritisícpäťsto eur, ktoré Evina matka považovala za mesačný štandard, predsa chlap za takýchto podmienok určite neodloží. Takto poučená z „predchozích nezdarů“, ako spieva česká legenda Žlutý pes, chcela pre svoju dcéru len to najlepšie. Nech je to právnik, doktor alebo aspoň vysokopostavený politik. Jeden deň mal však všetko zmeniť.

Raz sa Oskar opäť chystal na stretnutie s Evou. Do uší si dal slúchadlá, pustil svoj milovaný Radiohead, zapálil si a kráčal do rytmu. Kým Thom Yorke šil zo zvukov podobné koláže, aké on sám nedávno videl z kon-

dómov na koberci, v malom mestečku na západe Slovenska sa začalo stmievať. Oskar mal Radiohead rád, lebo každý ich album bol iný. Miloval inovácie, ktoré mali hlavu a päť. Práve preto chcel, aby sa v rádiu Eva hralo z každého súdka, nielen vyvolená plytčina.

Kráčal okolo fontány a odpočítaval čas. S Evou sa mal stretnúť o ôsmej za bývalou líkérkou. Prechádzal okolo bývalej základnej školy, spomínal na jedáleň, kde robili tú najlepšiu paradajkovú polievku. Miňal staré stanovište autobusov, kde ho spoližiačka Petra prvýkrát chytila medzi nohy, a spomínal, ako vtedy márne lapal po dychu.

Vonku sa ochladilo. Ako sa tak blížil k parku, všimol si partiu moderne oblečených parašutistov, čo dnes majú chuť tváriť sa ako fašisti. Hlasne obťažovali nejakú paniu. Trhali jej kabelku, nadávali a rehotali sa ako partia hurónskych imbecilov. Boli traja a boli opití pálenkou ako Júlia Rómeom. Stelesňovali typy, aké éter vďačne krími značkovými modelmi šampónov Borisa Kollára a jemu podobných. Bardov, pre ktorých je podstatné, čo majú na sebe a koho vedľa seba, nie prapodstata ľudskosti, osobna a jedinečnosti, teda byť sám sebou.

Oskar vypol muziku, stočil slúchadlá a dal ich do vrecka.

– Hej, páni, čo vám dnes z neba napršalo do nosa? Nechajte tú pani prejsť, – vyšlo z neho sebedome.

– Hej, do piče, ty buzerant, čo si dnes nemal sex? – zakričal jeden z Hurónov a ostatní sa ďalej predbiehali v ohlušujúcom reve vlastnej stupidity. Zistili, že tento buzerant je predsa len lepšia obeť ako nejaká milfka, ktorá to dnes už aj tak určite niekde mala, a pustili ju. Pani s roztrasenými rukami vzala telefón a niekoľkokrát sa snažila niekam dovolať. Nakoniec sa jej podarilo zburcovať aspoň mestskú políciu, lebo štátni mali výjazd. Keď mestskí prišli na miesto činu, našli tam už len Oskara ležiaceho na zemi s dotlčenou hlavou, rozbitou empétrojkou a potrhanými vecami.

Parašutisti mu zlomili dve rebrá a kľúčnu kosť. Keď volal Eve z nemocnice, takmer vyplula všetky krvavé hviezdy, čo nosila vo svojom vnútri. Vtom sa vo dverách ozval kľúčik a zjavila sa v nich jej roztrasená matka. Bola stále v šoku a všetko dcére vyrozprávala za vlasy pritiahnutým štýlom skoro ma zabili a ošukali do análu. Potom jej ukázala doklady záchrancu, ktoré Oskarovi vypadli predtým, ako ho naložili do sanitky.

– Nepoznáš ho náhodou? – opýtala sa. Eva vyplula tie isté hviezdy ešte raz.

– Mama, veď to je Oski, môj frajer, – povedala potichu.

– Ako? Fra-frajer? Veď ty predsa... ty, ako? Ako... – koktala mama. Keď skončila s prekvapeným kladením otázok, sadla si na posteľ. Mlčky si vypočula Evin a Oskarov príbeh a s ním aj dôvody, prečo sa o ich vzťahu dozvedá až teraz.

Do nemocnice sa vybrali spolu na starom punte. Oskar bol dobitý ako jablko, čo spadlo z výšky na cestu. Eva neudržala slzy. Svet sa rútil do

neznáma, len jej matka prijala, že v minulom živote bola anjel. Prijala aj všetko ostatné, čo bolo treba prijať. Dokonca jej nevadili ani Oskarove pír-singy, neskôr ani to, že má iba internetové rádio. A o dva mesiace vošla do obývačky s pohárom vína, obrátila sa na priateľa svojej dcéry a navrhla mu: – Ja som Iveta, môžeme si tykať.

Svet sa lepšil. Každou stotinou sekundy. Neskôr Oskar musel odmietnuť ponuku na nastahovanie sa do ich bytu, ale všetci to predýchali. Iveta s nimi dokonca začala chodiť do sekáča, prestala nosiť fejky od Vietnamcov ako Prada či Hugo Boss. Stačilo jej menej. Paradoxne, všetci mali viac.

Oskarovi jedného dňa prišla policajná správa, že pre nedostatok dôkazov zastavujú vyšetrovanie napadnutia jeho osoby. Z reprákov sa práve ozýval Jeff Buckley, toho Oskar miloval pre jeho intimitu. Hugo bol v jasliach, sestra na úrade práce, tak mali so Šantal rozhodujúce doobedie iba pre seba.

Čas ďalej plynul. Iveta si našla priateľa staršieho o dvanásť rokov. Alebo on našiel ju, to už presne neviem. Žiadneho bankára ani politika, ale majiteľa skromného antikvariátu s dlhým pleteným svetrom a hrubými okuliarmi, ktoré nosil na vyčesaných sivých vlasoch. O pol roka sa k nemu nastahovala. Oskar začal žiť s Evou a so Šantal. Rozšíril posádku svojho internetového rádia o ďalších dvoch kolegov a pre veľký záujem vysielali aj v noci.

Svet sa menil na lepší každým písmenom a keď som tak sedel v tomto malom fastfoode zvanom život, uvedomil som si, že hrať by sa malo v divadle a vo filme. Že v živote sa oplatí byť jednoducho samým sebou. A byť milovaný aj napriek všetkým chybám, čo máme, je nadrozmerným prijatím ozajstnej skutočnosti, ktorá vyplňa všetky prázdne miesta hlboko v nás.

Eva ležala v posteli a v prútenom hojdačom kresle vedľa nej priadla Šantal. Vzduchom sa niesla božská Everlong od Foo Fighters a Eva s úsmevom myslela na to, že už druhý mesiac v sebe nosí nový život.

– Idem sa utopiť, – povedal s grandióznou hereckou pózou Tomáša Maštalíra a žmurkol na krásnu Evu, ktorá sa usmiala tak, ako sa zvykla usmievať iba na neho.

– Ale ja sa fakt idem utopiť, láska, – povedal celkom vážne, keď v sebe dusil smiech, a o pár sekúnd spustil na seba prúd vody v spoločnej kúpeľni. Ten zmyl len to, čo mal. Všetko, čo malo ostať, bolo na svojom mieste.

Myslím, že sa to vtedy skončilo nejako takto.

2. kapitola

Keď samička prijíma informáciu o dokonalosti či nedokonalosti samcov

Ďalší večer vbehol rovno na červenú. Na drzovku. Nehľadal zámienku ani súcit nad pochovaným letom. Svetlá svietili, čo malo dráždiť, dráždilo, čo malo upokojsovať, upokojsovalo. Ľudia sa stretávali, míňali, vrážali do seba a len to, čo sa malo stať, sa naozaj stalo.

Stuhy sa rozžiarili farbami. Na svetelnom semafore svietila zelená. Oskar končil posledné prípravy, nápoje a chlebičky pre hosťa, ktorý mal prísť. Popová diva Pipina prišla do rádia päť minút pred dohodnutým termínom. Nemala to ďaleko a urobila dobrý skutok, keď taxikárovi s dobrou predstavivosťou dala šancu, aby si s ňou dnes v sne robil čokoľvek.

Eva volala Oskarovi na vypnutý mobil. Mraky hustli a aj tie stuhy, čo boli nedávno farebné, zahoreli popolom.

– Dobrý večer, rádio Eva vás víta vo svojej skutočnosti, – smelo spustil Oskar.

Éter na internetovom poli prestal tápať. Pipina bola v momentálnej forme neprekonateľná. Tvárila sa, že pre alternatívne umenie dá všetko, hoc aj svoje ružové nechty.

Oskar sa snažil uvažovať triezvo. „Čo tie kozy, sú jej alebo je to čistá umelina?“ pýtal sa však občas v duchu sám seba. Na pár sekúnd opäť vytriezvel, neriešil to, ale o chvíľku zase prepadol ťažkému skladaniu rovníc. „Má aj ružové gatky?“ zvažoval.

Čím ďalej, tým viac myslel iba na jej lono. Vedel, že hreší a že tí hore to vidia, ale nedokázal sa kontrolovať. Pipina bola famózna, stále sa smiala a hovorila o vesmíre, duševnej rovnováhe a o Bohu, v ktorého neverila. Oskar sa prichytil, ako takmer onanuje pri pomyslení na dokonalosť bytia vo svojom rádiu.

Rozhovor plynule fičal. Klikov na počítaadle pribúdalo, Pipina bola asi to najlepšie, čo v relácii Rozhovory o neznáme doteraz mali. Zakaždým, keď sa Pipina odvrátila preč, Oskarov kolega Fabka ukazoval zdvihnuté palce na oboch rukách a svojmu šéfovi za mikrofónom nimi klal oči. Druhý zamestnanec Kocúr za mixážnym pultom plakal smiechom a neveriacky ťukal Fabkovi na čelo.

– Ježiš, to je šupa, Kocúr, čo na ňu hovoríš? – opýtal sa Fabka.
– Pískala by ako čajník, čo čajník, pískala by ako parník, – zavyl Oskar skôr, ako Kocúr stihol otvoriť ústa.

– Hovno, pískala by ako Titanic, ahúúúú, – zavyl statočne nadržaný Fabka.

Prezývka Fabka sa s ním vlečie od detstva. Keď mal sedem, obmotal reťazou drevené pánty na dedovej stodole. Hrubú reťaz zamkol zvnútra na fabku a kľúčik zahodil do sena. Tam si, samozrejme, zapálil dedovu fajku. Skoro zhorel. Nebyť miestneho pijana Števa, ktorý sa vracal z druhej schyty, hoci bolo ešte len jedenásť doobeda, asi by dnes Fabka nechcel obrátiť Pipinu naruby. Stodolu skoro zvalili, aby malého Ferka dostali von. Nakoniec zhorela do tla, kým chlapcovi sa obrátili na popol iba vlasy.

Pipina bola hneď označovaná dokonalými snami priekupníkov internetovej muziky.

– Čo nám zahráš, Pipi? – zalaškoval Oskar.

– Bude to moja raná skladba z názvom Slnko, – zahrkútala popina Pipina a vytiahla mandolínu. To už zbystril aj Kocúr. – Ako inak, Mesiac by sa asi volať nemala, keď je ranná, – dodala ikona.

Všetci sa smiali. Eva s guľatým bruškom doma za počítačom miestami zaškrípala zubami, ako škrípe železo o tvrdý kameň. Všetky hormóny pracovali presne tak, ako mali, a nikto nenamietal.

Ľudia sa hľadajú, míňajú, rozchádzajú a dokonca stretávajú, a tak sa Fabkov brat Kubo stretol s Mačkou. Potreboval vyrobiť plagáty na festival, ktorý organizoval, a bráško mu dal kontakt na vraj celkom šikovnú grafičku.

Mačku poznal aj Kocúr – z rádia. Dorábala im vzhľad webu. Bola v tom šikovná. Rovnako šikovne sa však aj buchla do Kocúra. Chodili spolu na pivo, tárali, smiali sa. Obzerali spolu handry po sekáčoch a nechali sa unášať. Mačka sa neskôr nechala uniesť do absolútneho prijatia Kocúra za svojho. Keď jej však ráno po premilovanej noci povedal, že to necíti úplne po okraj, a ak niečo necíti úplne, nemôže v tom plávať ani len na hladine, pobrali sa každý iným smerom. Je to necelý rok, čo sa Mačka ráno vo svojom chrobákovi hystericky rozrevala, ale žije.

Prvé stretnutie Kuba a Mačky bolo totálne intergalaktické. Keď to chlapovi tam dole hrá ako Medulienka od Hammela, je to masaker. Mačka si ľavou rukou upravila vlasy a podobne nenásytným ťahom si zložila z očí slnečné okuliare.

– Načo tie okuliare? Veď vôbec nesvieti slnko. Ja som Kubo, – vystrelil k nej pravícu.

– Ja som Many, volajú ma Mačka, – usmiala sa nenásilne.

Kubo chrlil informáciu za informáciou, ukazoval cédečká kapiel, ktoré sa mali zúčastniť na jeho akcii, bol presvedčivý, až sa potil, a Mačke sa páčilo, že je sám sebou. Pozdával sa jej aj názov festivalu – Dobrorev, vraj nultý ročník. Dohodli sa na farbách aj na celkovom dizajne.

Potom Mačka nasadla do svojho žltého chrobáka a Kubo prestal dýchať. Slovné spojenie zamilovať sa preňho stratilo akýkoľvek význam. Nevedel to opísať, absolútne to nedokázal pomenovať.

Mačka si pustila Toma Gabela a s podobným presvedčením o určitej nenásilnej dokonalosti trielila k svojej postihnutej sestre. Katka mala osemnásť, o sedem menej ako Many. Mali ťažké detstvo. Hneď ako sa ich foter dozvedel o Katkinej diagnóze, poslal obe dcéry aj s ich mamou do riti. Mačka pôsobila ako tuctová blondína, v hlave to však mala niekedy až príliš v poriadku. Hoci vo vnútri bola plná jaziev, navonok by ste na nej nenašli ani škrabanec. Tak to už v živote chodí.

Nebo dolieha na kopce skôr, ako by ste čakali, povedal jeden básnik.

Rozhovor Oskara a Pipiny sa prehupol do svojej druhej polovice a ako-by sa stávali bližšími. Oskar sa cítil, akoby niečo požil. Počas dvojzmyselných debát s Pipinou im pribúdali kliky, čo sa na Facebooku volajú lajky, a kopec ľudí, ktorí obdivovali ich rádío.

– Tak čo, dáme si súťaž o starý album Richarda Müllera LSD? – opýtal sa Oskar.

Eve sa zapchal odtok vo vani a posledné, na čo mala chuť, bolo súťažiť a počúvať, ako sa problém v domácnosti Oskara netýka, lebo on má v tejto chvíli po svojej pravici Pipinu. Hormóny lietali ako divé mašinky, a tak vzala do ruky mobil a zavolala do rádia, ktoré nesie jej meno.

– Dobrý deň, tak kto sa k nám dovolal ako prvý? – opýtal sa Oskar.

– Počúvaj, ty nekučeravá holubica s vesmírnymi očami, – začal nápev vesku. Eva sa vôbec nekontrolovala. Cítila, ako jej samec prijal za celkom použiteľnú inú samicu, a ona tam nie je. Nedokáže pretať ich vzájomný pohľad, lebo jednoducho nemôže. Cítila, že má zbrane, ale nemá šancu ich použiť. Akoby jej zvlhol pušný prach a ona nie je schopná zostreliť svoj cieľ. Kocúr s Fabkom za mixážnym pultom sa prebrali a Oskar im gestom Che Guevaru naznačil, nech pustia hoci aj Maduar, len aby prerušili ten hovor z vyšších sfér. Pustili Manu Chao. O niečo lepšie ako Maduar, ale Eve to nestačilo.

Klasická žiarlivosť sa skladá z malinkých mikročasticí videného, cíteného a najmä domysleného. To posledné hralo hlavnú rolu v trojuholníku Pipina, Oskar a Eva. Nebo zúrilo, Eva trafila zárubňu svojou starou Nokiou, ktorá sa rozletela asi na šesť kúskov, a nikomu nebolo do spevu. Okrem Manu Chaa...

Majiteľ krásneho antikvariátu Kamil pozeral na nahú lvetu. Nikdy predtým nevidel nič krajšie. Objavil v nej niečo, o čom sa len ťažko hovorilo. Intenzívne vnímal, ako mu zo spoločnej noci bije v hrudi veľký zvon. Cítil, že lvetu má ich spoločné nebo na tanieri. Je to už približne rok, čo sa prvýkrát nenáhodne stretli na Slovnaftke. Ivetu zožral kávomat posledné drobné a Kamil sa nepotreboval hrať na džentlmena. Bol ním. Mal to v sebe hlboko vpísané.

– Môžem? – povedal nevtieravým hlasom a hodil svojich päťdesiat centov do búdky s čiernou kávou. Tá dala lвете presne to, čo potrebovala.

Všetci sme vlastne niekoho alebo niečo potrebovali. Hlavne sme potrebovali prežiť. Túžili sme po mieri a zažívali sa vo vlastných norách plných zúfalstva. Nikto nevedel nič na sto percent. Blúdili sme a strácali sa. Potom sme zas nachádzali jeden druhého a všetko delili dvoma.

Dvojka bola Fabkovo šťastné číslo.

D displejom automatu lietali nejaké šestky a Fabka po šichte za mixpul-tom opäť raz prehrával aj to, čo sa nedalo. Forbesák, prezývali ho podobní pacienti v miestnej herni Grula. Diagnóza sa neurčuje, diagnóza sa žije a Fabka bol presne ten typ, čo ju žije naplno. Vhodný na terapiu akéhokoľ-vek druhu. Hlavne nech to stojí za to a otáčajú sa panenky. Alebo aspoň farebné ikony na automate.

– Jebal to chorý pes do úst, pojeb kozu, dá ti syra, maximálne syra, – kričal na celý podnik. Takéto a podobné výkriky sa ozývali z jeho úst, keď prehrával posledné centy.

Fabka nebol chuj. Vedel presne, na čom je, len si s tým nevedel rady.

– Evi, ahoj, tu si? To si hádam nemyslela vážne, – hovoril Oskar zvýše-ným hlasom už od dverí, keď sa po deviatej večer vracal z rádia. Na noc tam zvykol zostať Fabka s Naďom. Hrávali chill out. Zvuky, ktoré Oskarovi nehovorili veľa, ale keďže presadzoval slobodu tónov, prikývol aj na tento druh hudobného umenia. Fabka sa dnes vyparil už predtým, ako sa ostatní rozlúčili s Pipinou, a Naď zostal v rádiu sám. Bol to mladý fagan, ktorý fakt vyzeral ako Peter Nagy, len nehral na gitare. Nehral na ničom. Zato rovna-ko ako Fabka lietali v automatoch. (Fabkov problém sa mal prevaliť vo veľkej vlne, ale čas ešte nepritlačil na plyn.)

Eva bola ticho ako malá myš. Na krku jej nabehla tepna. Oskar vedel, že je zle.

– Si myslíš, že ja budem ako tučná krava sedieť doma s tvojou mačkou a ty si tam budeš s nejakou zmachlenou kurvou hovoriť o hre na trúbku? – prehovorila konečne. – Si myslíš, že som už úplná piča? Tehotenstvo nie je choroba. V hlave mám všetko v poriadku a poznám ten tvoj hlas, keď sa meníš na samca, čo má chuť na samičí pach, – pritvrdila s krikom.

– Ale, Evi, ale... – chcel ju objasniť, no ona tresla dverami a hodila sa na posteľ.

Oskar vedel, že niekedy mlčať nie je zlato, ale diamanty, za ktoré odtínajú ruky. Sadol si za stôl, otvoril vyprchaný Sprite a dal si poriadny hlt. Šantal sa mu trela o nohu a vedela, že teraz jej pán potrebuje útechu, aspoň jedno pekné pohladenie.

Vonku bola tma. Pokým padla prvá rosa, Oskar spal v obývačke. Sám, so slúchadlami na ušiach. Starý album OK Computer od Radiohead bol fantastický, no ani ten mu dnes akosi nepovedal: „Dobré ráno, starec, tak čo? Otestujeme dnes raketu minimálneho doletu?“

Eva po prebudení vyšla z izby. Mlčala a Oskarovi odtínali hnáty za ukradené diamanty. Pipina vstala s úsmevom veľkej hviezdy, Fabka udieral hlavou o stenu s rozbehom, Kocúr si pozeral nové číslo pánskeho magazínu za tri eurá a Kamil s lvetou boli presvedčení o dokonalosti ich spojenia. Všetci boli stredom. Momentálnym stredom. Čakalo sa na spasenie alebo aspoň na dobré raňajky.

3. kapitola

Sú otázky, na ktoré sú odpovede jasné už vopred

– Evi, ešte sa hneváš? – opýtal sa Oskar tak opatrne, ako sa len dalo. Nebol vôbec typom muža, ktorý by bol impulzívny a nasilu tlačil, dobiedzal a chcel odpoveď. Mal obrovský dar: schopnosť a ochotu čakať. Aj preto si u Evy, okrem vlastného skutočna a všetkého ostatného, tým, aký bol, našiel svoje miesto. A miloval ju. Tou najvyššou čistotou.

– Či sa hnevám? – dostala zo seba Eva po dlhšej, asi štvorsekundovej pauze. – Bude to chlapec, – povedala šepky po ďalšej chvíľke mlčania.

Všetky múry v byte po mame stíchli. Celý zvyšok sveta ostal na svojom mieste, iba stromy vypúľili spoza okna obrovské okálie. Eva so slzami v očiach podala Oskarovi modré dupačky s nápisom Radiohead. V tej chvíli by ho mohol volať na pivo sám Obama alebo Thom Yorke, odignoroval by to. Snažil sa zo seba niečo dostať, no nedokázal to. Cítil v hrdle obrovskú hrču, akoby v ňom mal veľký kameň. Cítil, že vesmír spolupracuje aj bez toho, aby ho o to žiadal.

Oskar mal dvojča, brata Janíka. Keď mali šesť, v dedine u starkej sa šli kolobežkovať na chodník. Kolobežky boli zelenej farby. Takej slabozelenej, že vyzerali, akoby ich ošablil vodník, ktorý sa prežral lekien.

Predstavte si slabozelenú kolobežku na dedinskom chodníku. A predstavte si strieborný džíp, rútiaci sa po pravej strane cesty. S kokotom na palube, ktorému dnes frajerka nedala a ktorému namiesto onanovania napadlo, že si dá štyri panáky Jacka a šliapne na plyn. Cez dedinu to dal asi stodvadsaťpäťkilometrovou rýchlosťou. Oskara netrafil vôbec. Janík nemal žiadnu šancu.

Kokota na džípe Oscar stretáva občas dodnes. Aj preto po bitke, ktorú utŕžil, keď pomohol Evinej mame, vedel, že zákon bude slepý, pri lepšej konštelácii bezbranný. Spravidlivosť neexistuje. A on neustále päsťami búšil na deravé nebo, od ktorého nikdy nedostal odpoveď. Až doteraz.

– Však Janík, Evi? – opýtal sa so slzami v očiach.

Sú otázky, na ktoré sú odpovede jasné už vopred. A toto bola jedna z nich.

Za zamyslenou Mačkou zatrúbil na semaforoch veľký čierny mercedes. Pri pohľade do spätného zrkadla zbadala vztýčený prostredník holohlavého a bezkrkého majiteľa luxusného auta. „Aj keby som ťa nazvala prázdny kokotom, bola by to pre teba hlboká poklona,“ pomyslela si a zaradila jednotku.

Hoci nechcela, celou cestou do práce myslela na včerajšie stretnutie s Kubom. Bol taký spontánny! A s tým svojím festivalom Dobrorev totálne presvedčený, že to, čo robí, je presne to, čo robiť má...

Zároveň vedela, že by sama seba klamala, keby povedala, že si už ani nespomenie na Kocúra. Práve naopak. Myslela na neho dokonca chvíľu aj včera a keď zaspávala, pri spomienke naňho si klikla na zvlhnutú myšku. Zvyk bol predsa len silnou železnou košelou. Mal sa však čoskoro rozplynúť.

Popoludní sa Klára s Hugom išli pozrieť do vedľajšej dediny na interiérové ihrisko. V tom istom autobuse sa do rovnakej obce viezol Fabka.

– Čau, Fabka, kamže dnes vedú tvoje majstrovské kroky? – opýtala sa Klára. Malý Hugo žul Brumíka, akoby bol posledný na svete. Ten Brumík, pochopiteľne. Hugami sa to na Slovensku hmýrilo ako rapom.

– Ale, ja len tak, pozrieť kamoša, – zaklamal Fabka a žmolil v ruke cestovný lístok. – Vy kam? – opýtal sa, aby nestála debata.

– Ideme s Huginom do Babylandu, – usmiala sa.

– Jéj, to je bomba, Hugi, môžem ísť s vami? – opýtal sa Fabka infantilne.

– Nie, ja idem iba s mamou, – zagánil na neho takmer trojročný krpec.

Cesta netrvala dlho. O chvíľu vystupovali a Fabka z povinnosti mával na Huga tak, ako mávajú šašovia v detských cirkusoch. Hneď ako sa Klára so synom stratili za najbližšou zákrutou, poobzeral sa okolo seba, čo ak by náhodou niekto. O chvíľu už stál pri hracom automate a kolieska sa točili, len taký džez.

Po návrate z Babylandu Klára vykúpala Huga a zapla si pokec. Občas pristihla seba samú pri tom, ako sa hanbí. „Bože, ja vo svojom veku hľadám tu, čo nemôžem nájsť v normálnej realite,“ pomyslela si. „Nie si prvá ani posledná,“ znela obhajoba tohto činu jej druhým ja.

Pripojil sa Conan. Klára pocítila známe jemné šteklenie v podbruší a jej prsty začali neúnavne behať po klávesnici.

– Ahoj, to ti ale trvalo, kým si sa dnes pripojil – ťukla Kiarita do klávesov.
 – Vieš, ako mi trvajú iné veci? Bola by si z toho len a len celá paf. A hlavne spokojná, – napísal Conan vetu a malíčkom drgol Enter.

Konverzácia sa niesla v neduchovnom duchu. Neobsahovala nič, čo by naplnilo dušu, iba stelesňovala beznádejnú predstavu o skutočnosti. Tak ako milióny ďalších chatov na iných stranách zemegule.

Hugovi sa zatiaľ snívalo o plastových slonoch z Babylandu. „Bože, prečo ich robia ružových?“ pýtala sa Klára sama seba. Mali strašne veľké okálie, akoby ich hodili do žihľavy. Predstavte si prekvapeného slona, ktorého hodia do žihľavy, a aj napriek svojej hrubej koži cíti to čo človek. Niektorí ľudia majú podobne hrubú kožu a necítia, čo by mali. Taká je realita poznaného.

Klára ťukala do klávesnice a cítila jemnú vlhkosť vo svojich nohavičkách, zatiaľ čo Conan si pripaľoval ďalšiu Marlboroku a ospalý Fabka sa vracal z herne, kde opäť prehral majetok. Majetok, ktorý vlastne nemal. Veľká časť ľudstva dýchala na dlh, mnohí z nás žiadali o lásku na úver a Fabka prehrával aj to, čo sa nedalo.

Sme len svorka. Sme len jedinci, ktorí si priťahujú svoje, hoci niekedy popraskané, zrkadlá. Je to normálne. Veľa vecí nie je normálnych, a predsa sa tvária, akoby normálnymi boli. A to, čo by malo byť prirodzené, je často utláčané do úzadia. Leží pod kameňom tajomstva a ľudia, zaniatení k životu, žijú svoje príbehy, ktoré ani nechcú. Je ich šialene veľké percento, ale je to pre dobro vecí. Akej konkrétnej veci, na to ešte múdre hlavy japonských alebo amerických vedcov neprišli. Jednoducho to tak je. A bodka. Vlastne enter.

Niekoľko enterov si vymenili aj Klára s Conanom, kým si dohodli stretnutie. Stretnutie neviem koľkého druhu, nedovolím si to ani len tipovať.

Pri príležitosti, o ktorej sa len ťažko hovorí, zavolať Oskar na pivo Kocúra. Porozprával mu o Janíkovi v brušku Evy, povedal mu, že už nikdy, ale naozaj nikdy si do rádia nezavolajú žiadnu vyumelkovanú Pipinu, a ak by sa taká aj vyskytla, tak kamaráti sú tu na to, aby si pomáhali.

– Ja pôjdem za mix a ty dáš rozhovor, dobre Kocúr? – nakázal priateľovi.

– Jasné, žiaden problém, – prikývol.

– Kurva, Kocúr, vieš, ako sa o tebe hovorí v ERKU? Teda čo o tebe hovoria sukne? Že si vraj fest fajný bujak. Že by ťa chceli pretiahnuť, vyšla zrazu z Oskara čistá pravda.

– Ale, Oski, – mávol Kocúr do dymu. Pivo s ginom im stúpalo do kotrb a podľa toho vyzeral aj slovník.

– Kamoš, doboha, prečo si poslal Mačku k plytčine? Pri všetkej láske k Eve a Janíkovi, kristepane, to je taká jebačka, – neprestával vítať Oskar.

– Oskar, nechaj to, prosím, – povedal Kocúr a zahľadel sa do prázdna.

Dali si ešte pár ginov s dvanástkami a zistili, že mesiac má iné plány ako uložiť ich dvoch do posteľe. Vietor si húdol tú svoju, a tak spolu obehli ešte pár putík, ktorých obsah nestál za nič. Vystačili si so slovami, ktoré boli skutočné. Rehotali sa, až im tiekli slzy, a spomínali na všetky tie peklá, v ktorých nezhoreli.

Poznali sa od základky. Najprv hrali bábkové divadlo pre spolužiakov, neskôr vypomáhali v družine za pár drobných na hodinu. Dokonca istý čas robili aj modeling v miestnom kulturáku. Prehliadky sa konali každú stredu. Každý z nich za prechádzky po môle dostal štyristo korún. Nebol to síce honorár Beckhama, ale stačil im. Miestne myšky sa vždy predháňali, koľkokrát sa na ktorú Kocúr pozrel. Niektoré dokonca odrbávali, keď si priznali nejaké jeho žmurky, ktoré vlastne vôbec neboli. Ale bolo to pre dobro veci. Kocúr dostal svoje štyri stovky a dotyčná myška zvýšila svoj kredit v partii sladkovodných samičiek.

Tí dvaja boli jednoducho pionieri ako vyšití. Boli ukážkovými darmi pre pedagógov a vzormi pre mladšie ročníky. Až raz na besiedke v družine, kde hrali divadielko s prvákmi, sa tak ožrali, že ich riaditeľka vyhodila z centra voľného času. Definitívne.

Potom si založili kapelu a hrali veci od Nirvany, Pink Floyd, Sabbathov a dokonca aj od Madonny. Neboli žiadnou star-band, volali sa Stropy. Dokonca aj dnes si sem-tam v rádiu pospomínajú so starou Oskarovou iba-nezou.

Stropy boli dve gitary, jedna tamburína a klávesy. Na tamburínu hral Fabka a na klávesy jeho starý otec. Ten sa pominul minulý rok. Ale bol to človek a člen v jednej osobe až do konca svojho života. A Oskar na jeho počesť v rádiu vytvoril reláciu Podľa Gustovho gusta.

Spoločne vítali brieždenie, keď sa opitý Kocúr nahol k Oskarovi a opýtal sa:

– Tušíš vôbec, ako bezbranne ťa milujem?

Oskar ani len nemihol viečkom. Jednoducho sú otázky, na ktoré sú odpovede jasné už vopred.

4. kapitola

Keď sa pichnete ihlou do prsta či srdca, asi by mala prísť krv. Či?

– To si musel byť tak dlho, Oskí? – vyčítavo pozerala Eva do Oskarových studní vytopených ginom. Ledva ich rozliepal a natáhal k nej obe ruky.

– Vy moje dve šťastia, vy moje všetko. Janúšik, ako si sa dnes vyhajkal v brušku, hm? – húdol pripito bez toho, aby si všimol jej výčitku.

– Dobre, že je v brušku, inak by sa opil tvojím dychom, – povedala pokojne.

– Zlatinko, to bola informácia, ktorú som musel s Kocúrom zapíť, sme predsa ako bratia, veď vieš, – bránil Oskar svoju oslavnú pevnosť.

– Veď práve, ako bratia, pokrvní, čo im momentálne v krvi koluje nejaké priveľké promile alkoholu, – usmiala sa a dodala: – Choď si ľahnúť. Ja zatiaľ nakúpim, a kým sa zobudíš, obed bude na stole.

Oboch ich ešte raz vybozkával. Úplne do bodky, nevynechal ani centimeter Evinho bruška. – Dávajte na seba pozor, – hojdavo pripomenul na rozlúčku.

Keď ostal sám, otvoril okno a nahlas si zívól. Pozrel na mobil. Po podobných pitkách mal vždy po príchode domov esemesku od Kocúra. Ten vedel svoje stavy regulovať dokonale. Vždy bol ráno sviežejší ako Oskar, hoci pili rovnako.

Dnes však telefón mlčal, žiadna esemeska neprišla. Oskar sa zvalil na posteľ a rozmýšľal nad Kocúrovou vetou, po ktorej ostalo to zvláštne ticho. Bol šokovaný z toho, že ho vôbec nešokovala. Akoby to niekde vo vnútri cítil, tušil alebo dokonca vedel, hoci v skutočnosti o tom nemal ani len poňatia. Zobral do rúk mobil a napísal:

„Čau, bratu, gin, čo sme v noci vypili, sa mi zvnútra rozlial po celej hlave. Asi budem vracat' včerajšok. O piatej v rádiu. Čau.“

Kocúr mal oči naplnené prebdenou nocou a jedinú, čo sa mu cestou domov prehánalo hlavou, bola veta, ktorú pred pár minútami povedal Oskarovi. Videl jeho oči, cítil jeho spotené tričko a rosu z pivného pohára na bruškách prstov. Neušla mu žiadna drobnosť, bol detailista.